

РЕШЕНИЕ

№ 398

гр. Пазарджик , 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XIV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на седемнадесети май, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Димитър Бишуров

при участието на секретаря Ива Чавдарова
като разгледа докладваното от Димитър Бишуров Административно
наказателно дело № 20215220200552 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на АНГ. Д. Ч. от гр.Пазарджик, ЕГН *****
против НП № 2020-1818-24-706 от 23.09.2020 година на директора на
ОДМВР-Пазарджик, с което на основание чл.209а ал.1 от Закона за здравето
/33/ е наложена глоба в размер на 300 лв. /триста лева/.

Релевираните в жалбата оплаквания се свеждат до наличие на
материална и процесуална незаконосъобразност на атакуваното НП, чиято
отмяна се иска.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява лично, но изпраща
процесуален представител, който поддържа жалбата, като устно и в писмено
становище излага подробни съображения за отмяна на НП. Претендира и
присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата - АНО, не се явява лично и не изпраща
представител. Постъпва писмено становище по съществото на спора от
пълномощник на АНО - юрисконсулт, с което се излагат съображения за
потвърждаване на НП. Претендират се разноски и се прави възражение за

прекомерност на разноските на противната страна.

Районният съд провери основателността на жалбата, като съобрази становищата на страните, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и след като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, при съобразяване с разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, прие следното:

Жалбоподателят е санкциониран с НП за това, че на 23.04.2020г., около 20:25 часа, в гр. Пазарджик, на ул. „Искра“, в близост до кръстовището с бул. „Ст. Стамболов“, при извършена полицейска проверка от Стоян Медаров и К.К. - служители на РУ Пазарджик, било установено, че АНГ. Д. Ч. се намира на открито обществено място -улица, без да има поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата, с което не е изпълнил въведената с т. 9 от Заповед № РД-01-124 от 13.03.2020г., изменена и допълнена със заповед № РД 01-197/11.04.2020г., за времето от 11.04.20 - 26.04.20г. на министъра на здравеопазването, противоепидемична мярка по чл. 63, ал. 1 от ЗЗ, а именно: „Всички лица, когато се намират в закрити или на открити обществени места са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата...“.

С това поведение на жалбоподателя било прието, че той виновно е нарушил чл. 209а, ал. 1 от ЗЗЗ, за което против него бил съставен АУАН № 706823.04.20г. След съставянето му актът бил изпратен на АНО за преценка по реда на чл.53 от ЗАНН. Наказващият орган преценил, че осъщественото деяние не притежава качество „маловажност“ по смисъла на чл. 28 и чл. 29 от ЗАНН, т.к. взел предвид действащото към момента на извършване на нарушението извънредно положение, обявено с Решение от 13.03.2020 год. на Народното събрание на Република България, както и предвид усложнената епидемична обстановка и нуждата от стриктно спазване на противоепидемични мерки за недопускане на разпространяването на COVID-19 в страната, както и с оглед на обстоятелството, че всяко неизпълнение на противоепидемичните мерки може да причини значителни и труднопоправими вреди, включително за живота и здравето на гражданите.

По този повод било издадено атакуваното НП, което било връчено

лично на жалбоподателя на 30.03.2021 година, а жалбата против НП била подадена директно в ПзРС на 05.04.2021 год. При това положение въззивната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН и от лице, имащо правен интерес да инициира съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП.

Гореописаната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните по делото писмени доказателства и показанията на актосъставителя - св.К.. Съдът кредитира изцяло събраните писмени и гласни доказателства, т.к. те са непротиворечиви.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема, че жалбата е основателна. Съображенията са следните:

Разпоредбата на [чл.209а, ал.1 от 33](#), в приложимата към процесния период редакция предвижда административно наказание глоба за нарушаване или неизпълнение на въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по [чл. 63, ал. 1](#) или [ал. 2 от 33](#). С нормата на [чл.63, ал.1 от 33](#), също в приложимата към процесния период редакция (преди допълненията й обн. в ДВ бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), в правомощие на министъра на здравеопазването е вменено, при възникване на извънредна епидемична обстановка да въвежда противоепидемични мерки на територията на страната или на отделен регион. Аналогични по смисъл разпоредби ([чл. 209а, ал. 1](#) и [чл. 63, ал.4 от 33](#)) са действащи към момента на издаване на процесното НП, неговото обжалване, а също и към датата на постановяване на настоящото решение.

Видно е, че нормите на [чл. 63, ал. 1](#) и [чл. 209а, ал. 1 от 33](#) са бланкетни, а установяването на конкретните противоепидемични мерки, като правила на поведение, целящи опазване живота и здравето на населението, е предоставено в правомощията на министъра на здравеопазването. Съответно на това, посредством въведените от органа на изпълнителната власт забрани се определят и елементите от изпълнителните състави на деянията, подлежащи на санкция на основание [чл. 209а от 33](#). През процесния период не е била действаща сега действащата разпоредба на [чл.63, ал.11 от 33](#) (обн. в ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), изрично определяща заповедите

на министъра на здравеопазването за въвеждане на временни противоепидемични мерки, като общи административни актове.

При така откритата правна уредба, действаща към момента на извършване на твърдяното нарушение, следва да се изясни, какъв по характер акт е заповедта на министър на здравеопазването, въвеждаща основанието за налагане на конкретната санкция.

Заповед № РД-01-124 от 13.03.2020г., изменена и допълнена със заповед № РД 01- 197/11.04.2020г., за времето от 11.04.20 - 26.04.20г. на министър на здравеопазването, издадена на основание чл. 63, ал. 1 ЗЗ безспорно не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК, при което следва да се разгледат останалите два възможни варианта – дали тя е общ или нормативен акт.

Съгласно легалната дефиниция на чл. 65 АПК, общи са административните актове с еднократно правно действие, с които се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на неопределен брой лица, както и отказите да се издават такива актове. Настоящият състав намира, че Заповед № РД-01-124 от 13.03.2020 г. на министър на здравеопазването, само допълнение към която е Заповед №РД-01-197 от 11.04.2020 г., не изпълва цитираната дефиниция. Същата има за свои адресати неограничен брой от лица, но не и еднократно правно действие, което е видно от т. V. Освен това актът въвежда абстрактни хипотези, с многократно проявление, обвързващи адресатите със съответно задължително поведение, при всяко настъпване на визираните в тях факти и обстоятелства. Еднократното действие на общия административен акт следва да е свързано с конкретната фактическа обстановка в обективната действителност, спрямо която е насочено властническото въздействие на компетентния орган, а не да урежда абстрактно обществени отношения. То може да се проявява по различен начин – чрез осъществяване на определено действие, чрез изтичането на определен срок, през който се осъществяват множество действия по изпълнение на акта, но поражда правните си последици еднократно, което отличава общия административен акт от нормативния такъв. Тъй като се издават в изпълнение на нормативен акт (както и индивидуалните административни актове), общите административни

актове нямат собствена хипотеза, а изпълняват диспозитива на съответната правна норма при наличието на фактите и обстоятелствата от хипотезиса на същата. Именно поради това, съгласно доктрината и съдебната практика, разпоредба на общ административен акт поначало не може да попълва бланкетна правна норма, включително и такава, с която се санкционира поведението на даден субект.

От друга страна, съгласно дефиницията в [чл.75, ал.1 от АПК](#), нормативните административни актове са подзаконови административни актове, които съдържат административноправни норми, отнасят се за неопределен и неограничен брой адресати и имат многократно правно действие. Настоящият съдебен състав намира, че горесцитираната заповед на министъра на здравеопазването и то към инкриминираната дата, отговаря именно на тази дефиниция, независимо от наименованието на акта. Заповедта е издадена на основание законова разпоредба (към този момент [чл. 63, ал. 1 от ЗЗ](#)), във връзка с приложението на същата и има за свои адресати всички пребиваващи на територията на Република България, без ограничение по място и относно кръга на лицата, срещу които се прилага. Разпоредбите на заповедта имат многократно правно действие, тъй като създават задължение за всички субекти непрекъснато да спазват противоепидемичните изисквания и мерки за срок, който с т. V. на същата заповед се допуска да бъде неограничено променян в зависимост от развитието на епидемичната обстановка. Изброените характеристики определят съответната заповед на министър като нормативен административен акт, съгласно цитираната по-горе дефиниция по [чл. 75, ал. 1 от АПК](#).

Съгласно [чл.5, ал.5 от Конституцията на Република България](#), всички нормативни актове задължително се публикуват, като условие за влизането им в сила, а в [чл. 37, ал.1 от ЗНА](#) е предвидено, че законите, постановленията на МС и нормативните актове на министрите и на ръководителите на други ведомства, се обнародват в Държавен вестник. Изискване за обнародване в ДВ на нормативните административни актове, освен тези на общинските съвети, е въведено и с разпоредбата на [чл.78, ал. 2 от АПК](#). Тъй като процесната заповед на министъра на здравеопазването не е била обнародвана в ДВ, а както се посочи към инкриминиранат ас НП дата не е действала разпоредбата на [чл.63, ал.11 от ЗЗ](#), то съдът намира, че към 23.04.2020 г.

въпросната заповед не е породила своето правно действие ([чл. 5, ал. 5 КРБ](#)). Доколкото към датата на твърдяното нарушение заповедта не е била в сила, тя не може да служи като основание на правоприлагащия орган за санкциониране на поведение, несъответстващо на предписаното в нейните норми.

Само това е достатъчно НП да се отмени.

Налице е обаче и друго основание за отмяната му, т.к. съгласно разпоредбата на чл.3, ал.2 от ЗАНН: „Ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя“.

Оттеглянето и отмяната са волеизявления на издателя на акта, т.е. заповедта на министъра на здравеопазването, които са насочени към едностранно прекратяване на вече разпоредени права и задължения имат за резултат прекратяване действието на първоначалния акт. В конкретния случай е налице последващ акт на министъра /ноторната за съда Заповед № РД-01-263 от 14.05.2020г./, който прекратява действието на предходния властнически акт, т.е. по волята на самия издател, първоначалната заповед № РД-01-197 от 11.04.2020г., въз основа на която е издадено обжалваното наказателно постановление вече не съществува в правния мир.

Със Заповед № РД-01-263 от 14.05.2020г. на основание чл.63 ал.4, ал.6 и ал.11 от ЗЗ и във връзка с обявената с Решение № 325 на МС от 14.05.2020г. извънредна епидемична обстановка и предложение на Главния държавен здравен инспектор за въвеждане на мерки на територията на страната, министърът на здравеопазването, с т.IV от заповедта е отменил изрично Заповед № РД-01-197 от 11.04.2020г., въз основа на която е издадено обжалваното наказателно постановление.

Доколкото към настоящия момент обжалваното наказателно постановление не е влязло в сила, а заповед № РД-01-197 от 11.04.2020г. въз основа на която е издадено обжалваното наказателно постановление вече не съществува в правния мир, то следва същото да бъде отменено, защото към настоящия момент неизползването на защитна маска за лице или друго средство, покриващо носа и устата, на открито обществено място, не

представлява административно нарушение – налице е по-благоприятен закон.

Всичко това е достатъчно за отмяна на атакуваното НП.

Относно искането за присъждане на разноси следва да се каже, че то бе направено своевременно - в хода на съдебното производство в последното съдебно заседание, от страна на пълномощника на жалбоподателя, като последният има право на такива предвид изхода на делото – отмяна на обжалваното НП и с оглед разпоредбата на [чл.63, ал.3 от ЗАНН](#), препращаща към [чл.143 от Административнопроцесуалния кодекс](#).

От съдържанието на приложения по делото договор за правна защита и съдействие се установява, че е било договорено и изплатено от жалбоподателя адвокатско възнаграждение в размер на 150 лв. (сто и петдесет лева).

При това положение ОД на МВР Пазарджик следва да бъде осъдена да заплати от бюджета си в полза на жалбоподателя посочените по-горе съдебни разноси.

Относно възражението за прекомерност на разностите, направено от пълномощника на ОДМВР-Пазарджик с писменото становище по делото преди проведеното с.з., следва да се каже, че същото е неоснователно. Съобразно разписаното в чл.18 ал.2, вр. с ал.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство по административнонаказателни производство, ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на [чл. 7, ал. 2](#) върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. В случая е приложима нормата на чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата, т.к. имуществената санкция до 1000 лева. В последната цитирана норма е посочено, че при интерес до 1000 лв., както е в настоящия казус, минималното адвокатско възнаграждение е в размер на 300 лв., а това което е било платено е на половина от минималното, което не налага да бъде намалявано поради прекомерност.

Пазарджишкият районен съд в настоящият състав, след като извърши анализ на установените обстоятелства и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 2020-1818-24-706 от 23.09.2020 година на директора на ОДМВР-Пазарджик, с което на АНГ. Д. Ч. от гр.Пазарджик, ЕГН *****, на основание чл.209а ал.1 от ЗЗ е наложена глоба в размер на 300 лв. /триста лева/.

ОСЪЖДА ОД МВР-Пазарджик **ДА ЗАПЛАТИ** на АНГ. Д. Ч. от гр.Пазарджик, ЕГН ***** разноси в размер на 150 лв. (сто и петдесет лева) - адвокатско възнаграждение за един адвокат.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пред Пазарджишкия административен съд.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____